

ANDREA GUZEL STARÁ ALEBO MLADÁ

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-72-1

ANDREA GUZEL

STARÁ ALEBO MLADÁ

(SLOVENSKÝ ROMÁN PRE ŽENY)

Korektúra a technická spolupráca: Franko Štefan, Labai Emil

Dizajn: Ličko Michal

Edícia: MEA 2000 o. z.– Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0130-1

OBSAH

Predslov	3
1. KAPITOLA	4
2. KAPITOLA	52
3.KAPITOLA	63
4.KAPITOLA	91

Predslov

Milí čitatelia,

príbeh Eleny je pre všetky zrelé ženy, ktoré majú pocit samoty a chcú si spríjemniť chvíle života. Možno niektorá z čitateľiek nájde sa v príbehu aspoň nejakou spoločnou skutočnosťou.

Elena je zrelá žena, v živote však nenašla nikoho kto by jej bol býval oporou, čo sa týka mužov. Neustále si vyčítala, že je stará, hoci pôsobila ako mladá kočka, ktorá sa nemusela za nič hanbiť. V živote muži ju nikdy nebrali vážne, naopak sa s Elenou zahrávali, lebo Elena im vlastne dovolila. Ale na druhej strane aj Elena chcela byť milovaná, mať pocit lásky aj keď len z času na čas. Mladosť alebo staroba, čo zvíťazí u Eleny?

1. KAPITOLA

Život nám uniká veľmi rýchlo ako voda pomedzi prsty a každý deň vidíme svoju tvár v zrkadle. Niektorí sa cítia mlado aj keď je starý, niektorí staro aj keď je mladý. Jednoducho krásu života nachádza každý iným spôsobom. Niektorí chcú byť milovaní a mať niekoho po svojom boku, iní ostávajú sami po celý život. V malom meste je rušný život ako v každom inom. Každý deň sa spoznávajú ľudia, alebo sa rozchádzajú. Je mnoho mužov a žien, ktorí potrebujú lásku, pochopenie a mať pocit, že sú milovaní. No nie všetko končí šťastne. Ale poďme sa pozrieť na jednu zrelú ženu, ktorá nevie nájsť pochopenie u mužov, aj keď je krásna, muži ju viacej vnímajú ako človeka prežiť len milostné dobrodružstvo.

Elena vôbec nemá šancu nájsť si priateľa, skutočného priateľa, s ktorým by mohla prežiť aspoň kúsok svojho života. Netrápi sa tým veľmi, zvykla si na samotu, má mnoho priateľov, život plynie, a tak nepozera na lásku ako nájsť si životného priateľa a partnera. Elena je pekná žena, má síce pred štyridsiatkou, ale vyzerá na dvadsaťpäť. Dlhé blond vlasy, super postava a super oblečenie dodávajú šmrnc jej veselej povahe. Práve si Elena vykračuje s úsmevom na tvári po chodníku v meste. Slnko príjemne svieti a cez slnečné okuliare sleduje ľudí pred sebou. Prejde okolo muž, veľmi ju zaujme. Otočí sa a vidí, že muž sa obzerá tiež. Obaja sa pohnú k sebe.

„Ahoj Elena.“ - milo pozdraví neznámy muž.

„Ahoj, poznám ťa?“ - vyletí z úst Eleny.

„Nepamätáš si ma?“

„Nie a mám?“

„Som Jakub, keď si trénovala vo fitku a ja som ťa balil...“

„Ty? A zbalil si ma?“

„Odbila si ma slušne.“

Nastalo ticho. Ich pohľady však hovorili svoje, obaja cítili vzájomnú príťažlivosť, napokon prehovoril Jakub.

„Môžem ťa niekedy pozvať na kávu a môžeš mi dať telefónne číslo?“

Elena ani na sekundu neváhala, povedala Jakubovi svoje číslo. Rozlúčili sa. Cestou rozmýšľala nad Jakubom, cítila vo vnútri svojho tela vzrušenie. Veľmi príťažlivý muž. Príde domov, uvarí si kávu, sadne si na gauč a vyloží nohy hore na taburetku. V tom zvoní telefón, je to neznáme číslo. Elena dvíha telefón a na druhej strane počuje už známy, nežný a sladký hlas.

„Ahoj Elena, prepáč neschádzaš mi z mysle. Chcel by som ťa pozvať na tú kávu už zajtra. Môžeme?“

„Na kávu?“ - akoby nechápala o čo ide, ale cítila chvenie hlasu a vzrušenie.

“Ó áno, dobre.“

„Zavolám ti ešte zajtra, zatiaľ ahoj.“

Jakub sa rozlúčil a Elena bola celá vzrušená. Bol to človek, ktorého možno pozná a možno nepozná. Nevedela si spomenúť. V noci nevedela od vzrušenia zaspať. Ráno si našla správu od Jakuba.

„Nemohol som poriadne spať, myslel som na teba, budem rád ak sa stretneme o desiatej. Počkám ťa tam kde sme sa stretli.“

Elena bola celá bez seba. Rýchlo hodila na seba šaty, umyla sa a ponáhľala sa na miesto stretnutia. Bolo už dosť hodín, prispala si, keďže v noci poriadne nespala. Také romantické jej to pripadalo. Dorazila a z diaľky už videla Jakuba.

„Ahoj som tu.“

„Ahoj Elena, som rád, že ťa vidím.“ - nahol sa a pobožkal ju na ústa.

Elena sa neuhla, absolútne bola mimo. To vzrušenie opäť pocítila.

„Kam ideme, vyberiem miesto ja alebo ty?“

„Môžeme ísť do Orevonu, je to super podnik.“

Bolo to neďaleko a spolu za chvíľu už sedeli v Orevone. Objednali si. Jakub svojím šarmom tak pôsobil na Elenu, že skutočne si pripadala ako vo sne.

„Krásny chlap si všimol ju, starú ženskú...“ - takéto myšlienky vírili v hlave Eleny.

Ale vzápätí si oponovala:

„Však ešte nie som stará.“ - v tom ju prerušil z myšlienok Jakub.

„Povedz mi niečo o sebe prosím, dávno som ťa nevidel, ale si veľmi krásna.“

Elena stratila na chvíľu reč. Ale keď čašník položil kávu na stôl a odišiel, prehovorila:

„Vďaka. Som neustále sama, nenašla som zatiaľ nikoho s kým by som mohla byť dlhšie. Je fajn takto. A ty taký pekný chlap, čo si sám?“

„Áno, teraz som prišiel z Talianska. O dva alebo tri mesiace mám ísť naspäť, pracujem tam.“

„To mi chceš povedať, že nikoho nemáš?“

„Mal som, s jednou Taliankou som žil v jednej domácnosti, ale to vieš ako talianska domácnosť, stále sme sa hádali, tak sme sa rozišli. Bola staršia odo mňa, veľa žiarlila na mňa. Teraz som už dlhšie sám, nenašiel som zatiaľ nikoho, kto by ma očaril ako ty teraz. Odkedy som ťa uvidel, myslím len na teba, preletela iskra, nie?“

„Áno, aj ja to tak cítim, nemám čo skrývať, ani dôvod klamať. To isté cítim aj ja.“

Rozprávali sa ešte dlho a keď došlo na otázku, prečo Jakuba vtedy nechcela, Elena priznala, že tušila, že je mladší ako ona.

„A si?“

„Áno, ale myslím si, že na vekú nezáleží.“

„Tak mi povedz koľko máš rokov?“

„Nie, potom by som ťa stratil.“

„A ako si istý, že si ma stratil, keď si ma ešte ani nezískal?“

„Prijala si aspoň pozvanie na kávu, nie? Tak si myslím, že niečo tu je.“

Jakub nechcel povedať hneď, že cíti veľkú príťažlivosť k Elene. Vedel, že tak by ho odmietla.

„Prepáč, ale na kávu neprijímam pozvania od každého. Toto sa mi už dávno nestalo, vážne to myslím, teda vôbec.“

Elena sa odmlčala, Jakub ju však jemne chytil za ruku. Chcela ju odtrhnúť, ale nedokázala to. Mlčali a hľadeli si do očí. Po hodnej chvíli obaja naraz chceli niečo povedať.

„Hovor Elena, najprv ty.“

„Nie ty.“

Jakub nechcel protirečiť a tak povedal:

„Pôjdeme niekam zajtra spolu?“

„Áno.“

Ani sa nespýtala kam, dopili a vyšli von.

„Smiem ťa odviesť domov?“

Elena súhlasne prikývla. Prešli ešte kúsok a Jakub ukazuje na svoje auto. Elena nechápavo hľadá na červený kabriolet.

„To je tvoje?“

„Áno, môžeš si sadnúť, je otvorené.“

„Na to auto balíš ženy, že?“

„Nie, kamarát mi ponúkol toto auto, mne sa červená páči, nehľadaj v tom zámer prosím.“

„Dobre, ale aj tak ženy na takéto autá letia.“ - a schuti sa obaja začali smiať.

Elena si sadala ako námesačná. Jakub ju zaviezol domov, nežne ju pobožkal na rozlúčku. Vôbec neprotestovala. Doma chodila ako vo sne. Nestihla sa ani vyzliecť a už počula pípnutie správy v telefóne. Prečítala si ju, kde stálo:

„Elena, stále cítim niečo čo nechcem ešte tak skoro povedať, ale mám ťa stále v hlave, neviem sa na nič sústrediť. Teším sa na zajtra.“

Elena sa už úplne nevedela sústrediť na nič, čo by súviselo s nejakou činnosťou. Ľahla si na chvíľku, prižmúrila oči. Celým telom prebiehali divné pocity. Veď bola dosť stará a mohla vedieť, že Jakub sa chce s ňou milovať.